

Jogalkotói baki miatt csak főállású lehet a Katás!

(2012.12.31)

A kisadózó vállalkozások tételes adójáról és a kisvállalati adóról szóló törvény 2.§ 8. pontja határozza meg a főállású kisadózó fogalmát. A jogalkotó nem tudott megbirkózni a matematikai logika „negáció” (nem), az „és” illetve a „vagy” logikai műveleteivel. Már az elsőként kihirdetett törvényben is hibás volt a „vagy” logikai kapcsolat használata. A hibát a törvénytörvény módosításával sem sikerült kijavítani. Az érhetőség kedvéért egyszerűsítsük a fogalom meghatározást. „F” jelölje a főállású kisadózót, „A” jelölje a heti 36 órás foglalkoztatással járó munkaviszonyban foglalkoztatottak és „B” a kiegészítő tevékenységet folytatót. A kiinduló szándék az volt, hogy nem főállású fogalmát határozza meg a törvény: nem F = A vagy B.

Ebből a következő negáció (tagadás) nélküli logikai feltétel következett volna:

F = nem A és nem B.

Ez lefordítva a törvény szövegére azt jelenti, hogy a törvény helyes szövege a következő lenne: **[vastag]** jelzi az elhagyandó szövegrészt, aláhúzás az új szövegrészt.

*főállású kisadózó: az a kisadózó, aki a tárgy hónap bármely napján nem felel meg az alábbi feltételek **[valamelyikének]** egyikének sem.*

A jelenlegi törvénytörvény („valamelyikének”) azt jelenti, hogy egyetlen katás (!) sem lehet főállásúnak nem minősülő, havi 25 ezer forint tételes adót fizető adóalany! A 8. pontban felsorolt feltételek valamelyike ugyanis biztosan nem fog teljesülni: egyszerre ugyanis senki sem lehet heti 36 órában biztosított, ezzel egyidejűleg kiegészítő tevékenységet folytató, ezzel egyidejűleg külföldön biztosított, ezzel egyidejűleg más tagállamban biztosított, ezzel egyidejűleg rokkant ellátásban részesülő. Márpedig a törvény szöveg szerint főállású a kisadózó, ha nem felel meg a feltételek valamelyikének.

Nem véletlenül hangsúlyozom, hogy az adójogszabályok értelmezése olyan speciális felkészültséget igényel, amivel az okleveles adószakértő rendelkezik. Ha ezt végre elfogadná a NAV és az NGM is, akkor nem kerülne sor olyan téves jogértelmezésekre, mint ami a többes jogviszonyos katásnál felmerült a NAV és az NGM és a könyvelők részéről. Nem kerülne saját magával ellentmondásba az NGM, amikor a Katás kiegészítő tevékenységű többes jogviszonyosnál éppen az ellenkezőjét állítja, mint a nem kiegészítő tevékenységűnél. Az egyéni vállalkozó és ezzel egyidejűleg társas vállalkozóra szinte szó szerint ugyanazok a szabályok vonatkoznak biztosítási jogviszonyban és kiegészítő tevékenység esetén: a minimum járulékot illetve az Eszo-t az egyéni vállalkozásban kell megfizetni. A Tbj. 31. (6) bekezdés „párja” a Tbj. 38.§ (2) és (4) bekezdése.

Tbj 31.§ (6) bekezdése: **„Annak az egyéni vállalkozónak, aki egyben társas vállalkozóként is biztosított, egyéni vállalkozói járulékfizetési kötelezettsége a 29.§ (3) bekezdés, illetőleg 29/A.§ (1) bekezdése szerint áll fenn. Ez esetben a társas vállalkozásnál fennálló járulékfizetési kötelezettség alapja a ténylegesen elért, járulékalapot képező jövedelem.”**

Tbj 38.§ (2) bekezdése: „Ha az egyéni vállalkozó egyidejűleg társas vállalkozó is, az egészségügyi szolgáltatási járulékot egyéni vállalkozóként kell megfizetnie.”

Ebből az NGM azt a következtetést vonja le, hogy a kiegészítő tevékenységűnél az Eszo-t a Kata kiváltja (társas vállalkozásában nem kell megfizetnie), de az egyéni vállalkozásban a minimum járulékot nem váltja ki, pedig mindkét esetben azt csak egy jogviszonyban kell megfizetni. Mind a Tbj. 31.§ (6) bekezdése, mind a Tbj. 38.§ (4) bekezdése azt tartalmazza, hogy az egyéni vállalkozó dönthet úgy, hogy a társas vállalkozásában fizeti meg a minimum járulékot, illetve az egészségügyi szolgáltatási járulékot (Eszo). Az adózó választását a NAV semmilyen jogértelmezéssel nem teheti kötelezővé, mert ez ellentétes lenne az Alaptörvény T) cikkével. Eszerint kötelező magatartási szabályt csak jogszabály állapíthat meg. Márpedig a jogszabály – az egyéni vállalkozó döntésétől függően - pusztán lehetővé teszi, hogy az egyéni vállalkozó a társas vállalkozásában fizesse meg a minimum járulékot, illetve az Eszo-t, de ezt kötelezővé nem teszi a Tbj törvény. Az egyéni vállalkozó pedig majd bolond lesz megfizetni azt a járulékot a társas vállalkozásában, ami alól a Kata mentesíti. Az NAV és NGM téves jogértelmezése abban áll, hogy a Tbj. törvény nem rendelkezik Katás vállalkozásról, csak az egyéni vállalkozásról. A Tbj. nem ismeri a Katás egyéni vállalkozó fogalmát. Katás vállalkozási forma nem létezik. A Kata alá bejelentkezett egyéni vállalkozó a Tbj. szempontjából marad egyéni vállalkozó. Az NGM-nek abban az esetben lenne igaza, ha a Tbj. 31.§ (6) bekezdése kiegészülne egy (6a) bekezdéssel: „Katás egyéni vállalkozásnál a (6) bekezdéstől eltérően a 29.§ (3) bekezdés, illetőleg 29/A.§ (1) bekezdése szerinti járulékfizetési kötelezettsége a társas vállalkozásnál áll fenn.”

Amíg a Tbj. nem rendelkezik – az evához hasonlóan – a Katás járulékfizetési kötelezettségéről, addig csak feleslegesen riogatja a NAV és az NGM a Kata után epedőket. Szakmai dilettantizmusával jogbizonytalanságot kelt. Persze a könyvelőknek, adóügyi végzettség nélküli adószakértőknek (adóasszisztenseknek) is le kellene szokni az ilyen forrású jogértelmezésekről, hogy „*azt hallottam továbbképzésen, (...) azt olvastam egy fórumon, (...), azt mondták a NAV ügyfélszolgálatán (...)*”. Az adójogszabályok értelmezését az okleveles adószakértőkre kell bízni.

Angyal József okleveles adószakértő, matematikus   (+36/209-429-386)